

Севрук Ю.Г.

Запорізький національний університет

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ ФУНКЦІЇ ПРЕДСТАВНИЦТВА ІНТЕРЕСІВ ДЕРЖАВИ В СУДІ ОРГАНАМИ ПРОКУРАТУРИ УКРАЇНИ

У науковій публікації досліджуються актуальні питання адміністративно-правового забезпечення реалізації однієї з функцій органів прокуратури, визначених Конституцією України. З метою формулювання конкретних пропозицій щодо вдосконалення чинного національного законодавства аналізуються проблеми представництва інтересів держави в суді органами прокуратури. Серед основних проблеми названі відсутність реальних повноважень прокурорів щодо забезпечення реального виконання запитів прокурорів з метою отримання необхідної інформації та належним чином завірених копій документів для здійснення представництва інтересів держави в суді; необхідність обґрунтування прокурором у суді наявності підстав для представництва інтересів держави, коли суб'єкт владних повноважень не здійснює або неналежним чином здійснює захист інтересів держави; необхідність сплати судового збору органами прокуратури на загальних підставах, що ставить під сумнів доцільність заявлення позовів на суму, меншу за прожитковий мінімум для працездатних громадян, а також суперечить самій правовій природі судового збору.

За результатами проведеного дослідження формулюються пропозиції щодо внесення змін до законів України «Про прокуратуру», «Про судовий збір», Кодексу України про адміністративні правопорушення та процесуальних кодексів України. Акцентовується увага на необхідності адміністративно-правового забезпечення взаємодії органів прокуратури з іншими органами публічної адміністрації з метою ефективного захисту інтересів держави в суді.

Ключові слова: функції, прокуратура, представництво, суд, інтереси держави, захист, судовий збір, повноваження, законні вимоги, підстави, адміністративно-правове забезпечення, публічна адміністрація.

Постановка проблеми. Конституція України містить вичерпний перелік функцій прокуратури: підтримання публічного обвинувачення в суді; організація й процесуальне керівництво досудовим розслідуванням, вирішення відповідно до закону інших питань під час кримінального провадження, нагляду за негласними та іншими слідчими й розшуковими діями органів правопорядку; представництво інтересів держави в суді у виключних випадках і в порядку, що визначені законом [1].

Відповідно до ст. 2 Закону України «Про прокуратуру», на прокуратуру покладаються такі функції: підтримання державного обвинувачення в суді; представництво інтересів громадянина або держави в суді у випадках, визначених цим Законом і главою 12 розділу III Цивільного процесуального кодексу України; нагляд за додержанням законів органами, що провадять оперативно-розшукову діяльність, дізнання, досудове слідство; нагляд за додержанням законів під час виконання

судових рішень у кримінальних справах, а також під час застосування інших заходів примусового характеру, пов'язаних із обмеженням особистої свободи громадян [2].

Функція прокуратури щодо представництва інтересів держави в суді є надзвичайно важливою в умовах реформування національної економіки загалом і проведення земельної реформи зокрема. На важливість ролі прокурора в системі захисту публічних інтересів та інтересів прав і свобод людини вказують рекомендації європейських інституцій. Так, відповідно до пункту 2 Рекомендації Рес (2012) 11 Комітету Міністрів Ради Європи державам-учасникам «Про роль публічних обвинувачів поза системою кримінальної юстиції», прийнятої 19 вересня 2012 року на 1151-му засіданні заступників міністрів, якщо національна правова система надає публічним обвинувачам певні обов'язки та повноваження поза системою кримінальної юстиції, їхня місія полягає в тому, щоби представляти загальні або публічні інтереси,

захищати права людини й основоположні свободи та забезпечувати верховенство права [3].

Європейський суд з прав людини також звертав увагу на те, що сторонами цивільного провадження є позивач і відповідач. Підтримка, що надається прокуратурою одній зі сторін, може бути виправдана за певних обставин, наприклад, під час захисту інтересів незахищених категорій громадян (дітей, осіб з обмеженими можливостями й інших категорій), які, ймовірно, не в змозі самотійно захищати свої інтереси, або в тих випадках, коли відповідним правопорушенням зачіпаються інтереси великої кількості громадян, або у випадках, коли потрібно захистити інтереси держави (*mutatis mutandis* рішення від 15 січня 2009 року у справі «Менчинська проти Росії» (*Menchinskaya v. Russia*), заява № 42454/02, пункт 35) [4].

Згідно зі статтею 23 Закону України «Про прокуратуру», представництво прокурором інтересів громадянина або держави в суді полягає у здійсненні процесуальних та інших дій, спрямованих на захист інтересів громадянина або держави, у випадках і порядку, установлених законом. Прокурор здійснює представництво в суді законних інтересів держави в разі порушення або загрози порушення інтересів держави, якщо захист цих інтересів не здійснює або неналежним чином здійснює орган державної влади, орган місцевого самоврядування чи інший суб'єкт владних повноважень, до компетенції якого зараховані відповідні повноваження, а також у разі відсутності такого органу. Наявність підстав для представництва має бути обґрунтована прокурором у суді [2].

Отже, дослідження актуальних напрямів удосконалення адміністративно-правового забезпечення реалізації функції представництва інтересів держави в суді органами прокуратури є актуальним для юридичної науки та має як теоретичне, так і практичне значення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання адміністративно-правового забезпечення діяльності правоохоронних органів досліджуються в роботах фахівців у сфері адміністративного права, серед яких роботи О. Бандурки, В. Бевзенка, М. Віхляєва, Н. Губерської, С. Гусарова, Р. Калюжного, Т. Коломоець, В. Колпакова, А. Комзюка, О. Кузьменко, В. Курила, Д. Лук'янця, Д. Лученка, П. Лютікова, Р. Мельника, О. Миколенка, Н. Нижник, Д. Приймаченка, С. Стеценко, М. Тищенко, А. Школика й інших учених-адміністративістів.

З останніх досліджень варто відзначити роботи Ю. Чаплинської «Адміністративно-правове забез-

печення реформування органів прокуратури України» [5], О. Баганця «Адміністративно-правове забезпечення реформи органів прокуратури України» [6] і В. Карпунцова «Процесуальна компетенція органів прокуратури України: адміністративно-правовий аспект» [7].

Постановка завдання. Проте питання напрямів удосконалення адміністративно-правового забезпечення реалізації функції представництва інтересів держави в суді органами прокуратури досліджено в юридичній науці фрагментарно, в рамках більш загальних тем, що актуалізує проведеного дослідження.

Виклад основного матеріалу дослідження. Адміністративно-правове забезпечення реалізації функції прокуратури України щодо представництва в суді законних інтересів держави натеper здійснюється на підставі Наказу Генеральної прокуратури України «Про організацію діяльності прокурорів щодо представництва інтересів держави в суді та при виконанні судових рішень» від 21 вересня 2018 р. № 186 [8]. Проте на практиці виникає чимало проблем у процесі реалізації вказаної функції прокуратури, що зумовлено прогалинами в чинному національному законодавстві.

З метою формулювання конкретних пропозицій щодо вдосконалення адміністративно-правового забезпечення реалізації такої важливої функції органів прокуратури, як представництво інтересів держави в суді, варто виділити актуальні проблеми в цій сфері суспільних відносин.

По-перше, проблемою є відсутність реальних повноважень прокурорів щодо отримання відповіді на запити щодо отримання інформації від органів публічної адміністрації, юридичних і фізичних осіб. Згідно з вимогами ст. 23 Закону України «Про прокуратуру», прокурор здійснює представництво в суді законних інтересів держави в разі порушення або загрози порушення інтересів держави, якщо захист цих інтересів не здійснює або неналежним чином здійснює орган державної влади, орган місцевого самоврядування чи інший суб'єкт владних повноважень, до компетенції якого зараховані відповідні повноваження, а також у разі відсутності такого органу. Виключно з метою встановлення наявності підстав для представництва інтересів держави в суді, якщо захист законних інтересів держави не здійснює або неналежним чином здійснює суб'єкт владних повноважень, до компетенції якого зараховані відповідні повноваження, прокурор має право отримувати інформацію, яка на законних підставах належить цьому суб'єкту, витребувати й отримувати від

нього матеріали та їх копії. У разі відсутності суб'єкта владних повноважень, до компетенції якого зарахований захист законних інтересів держави, а також у разі представництва інтересів громадянина або представництва інтересів держави у справах про визнання необґрунтованими активів і їх стягнення в дохід держави з метою встановлення наявності підстав для представництва прокурор має право: витребувати за письмовим запитом, ознайомлюватися та безоплатно отримувати копії документів і матеріалів органів державної влади, органів місцевого самоврядування, військових частин, державних і комунальних підприємств, установ та організацій, органів Пенсійного фонду України й фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування, що знаходяться в цих суб'єктів, у порядку, визначеному законом; отримувати від посадових і службових осіб органів державної влади, органів місцевого самоврядування, військових частин, державних і комунальних підприємств, установ та організацій, органів Пенсійного фонду України й фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування усні або письмові пояснення. Отримання пояснень від інших осіб можливе виключно за їхньою згодою [2].

Проте на практиці надання своєчасної та повної відповіді на запит прокурора залежить від рівня правосвідомості й правової культури відповідного суб'єкта владних повноважень, адже останній не несе будь-якої відповідальності за ненадання інформації чи копій документів органам прокуратури.

Законом України «Про прокуратуру» в редакції до 2014 р. передбачений інститут законних вимог прокурора, які були обов'язковими для всіх органів, підприємств, установ, організацій, посадових осіб і громадян і виконувалися невідкладно або в передбачені законом чи визначені прокурором строки (ст. 8 «Обов'язковість виконання вимог прокурора» Закону України «Про прокуратуру» в редакції до 2014 р.).

За невиконання законних вимог прокурора в ст. 185-8 Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП) передбачена адміністративна відповідальність. Так, згідно з ч. 1 ст. 185-8 КУпАП, «невиконання посадовою особою законних вимог прокурора, – тягне за собою накладення штрафу від двадцяти до сорока неоподатковуваних мінімумів доходів громадян», а відповідно до ч. 2 ст. 185-8 КУпАП, «ухилення від виконання законних вимог прокурора щодо прибуття в орган прокуратури, – тягне за собою накладення штрафу

від двадцяти до вісімдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян» [9].

Проте за відсутності самого інституту «законних вимог прокурора», який не передбачений Конституцією України та чинним Законом України «Про прокуратуру», притягти суб'єкта владних повноважень до адміністративної відповідальності за ст. 185-8 КУпАП неможливо.

Інших правових інструментів впливу прокурора на органи публічної адміністрації у сфері представництва інтересів держави в суді фактично не існує, що в результаті й призводить до частого нехтування прокурорськими запитами з боку суб'єктів владних повноважень.

По-друге, актуальною проблемою є необхідність обґрунтування прокурором у суді наявності підстав для представництва інтересів держави.

Згідно з ч. 4 ст. 23 Закону України «Про прокуратуру», прокурор здійснює представництво інтересів громадянина або держави в суді виключно після підтвердження судом підстав для представництва. Прокурор зобов'язаний попередньо, до звернення до суду, повідомити про це громадянина та його законного представника або відповідного суб'єкта владних повноважень. Наявність підстав для представництва може бути оскаржена громадянином чи її законним представником або суб'єктом владних повноважень [2].

Отже, перед зверненням до суду з позовом в інтересах держави прокурор зобов'язаний документально підтвердити, що захист інтересів держави не здійснює або неналежним чином здійснює орган державної влади, орган місцевого самоврядування чи інший суб'єкт владних повноважень, до компетенції якого зараховані відповідні повноваження.

Велика Палата Верховного Суду в Постанові від 15 жовтня 2019 р. у справі № 903/129/18 відзначила, що факт незвернення уповноваженого органу до суду з позовом, який би відповідав вимогам процесуального законодавства та відповідно мав змогу захистити інтереси держави, свідчить про неналежне виконання цим органом своїх повноважень, у зв'язку з чим у прокурора виникають підстави для захисту цих інтересів і звернення до суду з позовом, що відповідає нормам національного законодавства та практиці Європейського суду з прав людини [10].

Отже, для підтвердження того факту, що захист інтересів держави не здійснює або неналежним чином здійснює орган державної влади, орган місцевого самоврядування чи інший суб'єкт владних повноважень, прокурору достатньо зазначити

в позовній заяві факт незвернення уповноваженого органу публічної адміністрації до суду в інтересах держави протягом тривалого часу.

Актуальним залишається питання щодо обов'язку прокурора доводити суду факт відсутності органу державної влади, який повинен був би здійснювати захист інтересів держави в певних правовідносинах.

Велика Палата Верховного Суду в Постанові від 26 червня 2019 р. у справі № 587/430/16-ц в пп. 68–69 відзначила, що прокурор, який звертається до суду в інтересах держави, у позовній заяві самостійно визначає, у чому полягає порушення інтересів держави, та обґрунтовує необхідність їх захисту, а також зазначає орган, уповноважений державою здійснювати відповідні функції в спірних правовідносинах. У разі відсутності такого органу або відсутності в нього повноважень щодо звернення до суду прокурор зазначає про це в позовній заяві й у такому разі набуває статусу позивача. Оскільки повноваження органів влади, зокрема й щодо здійснення захисту законних інтересів держави, є законодавчо визначеними, суд, згідно з принципом *iura novit curia* («суд знає закони»), під час розгляду справи має самостійно перевірити доводи сторін щодо наявності чи відсутності повноважень органів влади здійснювати в спосіб, який обрав прокурор, захист законних інтересів держави у спірних правовідносинах [11].

Отже, Велика Палата Верховного суду висловила однозначну правову позицію, згідно з якою прокурор не зобов'язаний доводити суду факт відсутності органу державної влади, який повинен був би здійснювати захист інтересів держави в певних правовідносинах.

По-третє, актуальною проблемою реалізації функції представництва інтересів держави в суді органами прокуратури в повному обсязі є необхідність сплати судового збору за подання позову в інтересах держави, що суперечить самій правовій природі вказаної функції органів прокуратури та правовій природі судового збору. Керівник органу прокуратури звертається до суду з позовом в інтересах держави, переслідуючи публічну мету – захистити інтереси держави або територіальної громади, тобто в основі всіх його процесуальних дій знаходиться публічний інтерес. Органи прокуратури фінансуються з бюджету України, тому джерелом сплати судового збору можуть бути тільки бюджетні кошти, тобто фінансові ресурси держави. Отже, прокурор як представник держави сплачує судовий збір державними коштами в інтересах держави.

Відповідно до ст. 2 Закону України «Про судовий збір», платники судового збору – громадяни України, іноземці, особи без громадянства, підприємства, установи, організації, інші юридичні особи (у тому числі іноземні) та фізичні особи-підприємці, які звертаються до суду чи стосовно яких ухвалене судове рішення, передбачене цим Законом [12].

Прокуратуру України як орган публічної адміністрації некоректно зараховувати до «інших юридичних осіб». Проте, виходячи зі змісту ст. 5 Закону України «Про судовий збір», органи прокуратури повинні сплачувати судовий збір на загальних підставах.

Крім того, правова природа судового збору полягає в необхідності поповнення бюджету України та фінансування витрат на утримання судів, отже, у результаті сплати судового збору прокурором виникає ситуація, коли один орган публічної адміністрації частково утримує інший орган влади, що є нелогічним і неприродним.

Згідно зі ст. 1 Закону України «Про судовий збір», судовий збір – збір, що справляється на всій території України за подання заяв, скарг до суду, за видачу судами документів, а також у разі ухвалення окремих судових рішень, передбачених цим Законом. Судовий збір включається до складу судових витрат [12].

Традиційно, як зазначають юристи, судовий збір має виконувати декілька функцій:

- компенсаційну, що повинна забезпечувати часткову компенсацію витрат держави на утримання судів. Однак фінансування судів не залежить від розміру зібраного судового збору;
- дисциплінуючу, що повинна певною мірою перешкоджати заявленню необґрунтованих позовів і клопотань, оскільки в разі відмови в позові ці витрати позивачу не компенсуються, окрім того, йому доведеться відшкодувати витрати, яких зазнав відповідач;
- стимулювальну (превентивну), що повинна за рахунок відносно високих ставок судового збору (наприклад, у справах про відшкодування моральної шкоди), які в разі позитивного судового рішення доведеться компенсувати, стимулювати відповідача в добровільному порядку, позасудовому порядку відновити права потенційного позивача [13].

Відповідно до Рішення Конституційного Суду України № 12-рп/2013, гарантією реалізації права на судовий захист, згідно зі ст. 55 Конституції України, в аспекті доступу до правосуддя є встановлення законом помірною судового збору для осіб, які звертаються до суду. Зазначене відповідає

Рекомендації Комітету Міністрів Ради Європи державам-членам щодо заходів, що полегшують доступ до правосуддя від 14 травня 1981 р. № R (81) 7, якою визначено: «... тією мірою, якою судові витрати становлять явну перешкоду доступу до правосуддя, їх треба, якщо це можливо, скоротити або скасувати» (пп. 12 п. D) [14].

Отже, для органів прокуратури, за логікою законодавця, необхідність сплати судового збору виконує дисциплінуючу функцію, яка має перешкоджати заявленню прокурорами необґрунтованих позовів і клопотань, оскільки у разі відмови в позові ці витрати органам прокуратури не компенсуються, окрім того, він має відшкодувати витрати, яких зазнав відповідач.

Компенсаційну функцію, що повинна забезпечувати часткову компенсацію витрат держави на утримання судів, сплата судового збору органами прокуратури не може виконувати, адже прокуратура є єдиною системою органів державної влади, фінансування якої здійснюється за рахунок коштів Державного бюджету України, а також інших джерел, не заборонених законодавством, у тому числі у випадках, передбачених міжнародними договорами України або проектами міжнародної технічної допомоги, зареєстрованими в установленому порядку (ст. 89 Закону України «Про прокуратуру»).

Щодо дисциплінуючої функції судового збору стосовно органів прокуратури питання є дискусійним. Органи прокуратури представляють у суді інтереси держави, тому заявлення ними необґрунтованих позовів і клопотань є винятком із загального правила. Застосування до органів прокуратури такого дисциплінуючого правового засобу, як сплата судового збору, по суті, є проявом недовіри публічної адміністрації до свого ж структурного елемента, органу публічної влади, який за своїм призначенням забезпечує дотримання принципу законності, прав і свобод людини й здійснює захист інтересів держави.

Висновки. Проведене дослідження дало змогу сформулювати пропозиції щодо вдосконалення чинного законодавства у сфері адміністративно-правового забезпечення реалізації функції органів прокуратури щодо представництва в суді законних інтересів держави. До першочергових заходів варто зарахувати:

– прийняття спільного наказу Генеральної прокуратури України, Державної аудиторської служби України, Міністерства юстиції України, Державної служби України з питань геодезії, картографії та кадастру, а також інших органів виконавчої влади про затвердження Інструкції про координацію діяльності суб'єктів владних повноважень щодо представництва інтересів держави в суді й під час виконання судових рішень, що забезпечить своєчасний і повний обмін інформацією та копіями документів між органами публічної адміністрації;

– прийняття наказу Генеральної прокуратури України щодо повного переходу на електронний документообіг між органами прокуратури різних рівнів з використанням технології цифрового підпису, що сприятиме економії бюджетних ресурсів у процесі реалізації функції прокуратури щодо представництва інтересів держави в суді;

– унесення змін до процесуальних кодексів України, Закону України «Про прокуратуру» (щодо повернення інституту законних вимог прокурора, які є обов'язковими для всіх органів, підприємств, установ, організацій, посадових осіб і громадян і виконуються невідкладно або в передбачені законом чи визначені прокурором строки (ст. 8 «Обов'язковість виконання вимог прокурора» Закону України «Про прокуратуру» в редакції до 2014 р.), Кодексу України про адміністративні правопорушення щодо посилення відповідальності суб'єктів владних повноважень за невиконання законних вимог прокурора (ст. 185-8 КУпАП);

– унесення змін до Закону України «Про судовий збір», а саме доповнення ч. 1 ст. 5 Закону України «Про судовий збір» пунктом 24 «органи прокуратури України», що розширить перелік суб'єктів, яким надаються пільги щодо сплати судового збору.

Наведений перелік напрямів удосконалення адміністративно-правового забезпечення реалізації функції представництва інтересів держави в суді органами прокуратури України не є вичерпним через постійні зміни національного законодавства, що актуалізує проведення подальших досліджень цієї тематики.

Список літератури:

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. Дата оновлення: 02.12.2019. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>.
2. Про прокуратуру : Закон України від 14 жовтня 2014 р. № 1697-VII. Дата оновлення: 13.12.2019. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-18>.

3. Про роль публічних обвинувачів поза системою кримінальної юстиції : Рекомендації Rec (2012) 11 Комітету Міністрів Ради Європи державам-учасникам від 19 вересня 2012 р., прийняті на 1151-му засіданні заступників міністрів. URL: https://www.pravo.org.ua/files/rec_chodo_publ.PDF.
4. Менчинська проти Росії (Menchinskaya v. Russia), заява № 42454/02, пункт 35 : Правова позиція Європейського суду з прав людини від 15 січня 2009 р. URL: <https://ips.ligazakon.net/document/view/VSO00131>.
5. Чаплинська Ю.А. Адміністративно-правове забезпечення реформування органів прокуратури України : автореф. дис. ... докт. юрид. наук : 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / Міністерство внутрішніх справ України, Харківський національний університет внутрішніх справ. Харків, 2018. 42 с.
6. Баганець О.О. Адміністративно-правове забезпечення реформи органів прокуратури України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / ПраТ «Вищий навчальний заклад «Міжрегіональна академія управління персоналом». Київ, 2019. 16 с.
7. Карпунцов В.В. Процесуальна компетенція органів прокуратури України: адміністративно-правовий аспект : автореф. дис. ... докт. юрид. наук : 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / Державний науково-дослідний інститут Міністерства внутрішніх справ України. Київ, 2018. 36 с.
8. Про організацію діяльності прокурорів щодо представництва інтересів держави в суді та при виконанні судових рішень : Наказ Генеральної прокуратури України від 21 вересня 2018 р. № 186. URL: https://www.gp.gov.ua/ua/gl.html?_m=publications&_t=rec&id=94102.
9. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 7 грудня 1984 р. № 8073-Х. Дата оновлення: 19.01.2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10>.
10. Постанова Великої Палати Верховного Суду від 15 жовтня 2019 р. у справі № 903/129/18. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/85174593>.
11. Постанова Великої Палати Верховного Суду у справі від 26 червня 2019 р. № 587/430/16-ц. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/84573553>.
12. Про судовий збір : Закон України від 8 липня 2011 р. № 3674-VI. Дата оновлення: 01.01.2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3674-17>.
13. Сплата судового збору. *Вісник. Офіційно про податки* : офіційне видання Державної фіскальної служби України. 2016. № 28 (885). URL: <http://www.visnuk.com.ua/ua/news/id/3205>.
14. Рішення Конституційного Суду України від 28 листопада 2013 р. № 12-рп/2013 у справі за конституційним зверненням асоціації «Дім авторів музики в Україні» щодо офіційного тлумачення положень пункту 7 частини першої статті 5 Закону України «Про судовий збір» у взаємозв'язку з положеннями пункту «г» частини першої статті 49 Закону України «Про авторське право і суміжні права». Справа № 1-17/2013. URL: <http://www.ccu.gov.ua/sites/default/files/ndf/12-rp/2013.pdf>.

Sevruk Yu.G. TOPICAL ISSUES OF ADMINISTRATIVE AND LEGAL SUPPORT FOR THE IMPLEMENTATION OF THE FUNCTION OF REPRESENTATION OF THE INTERESTS OF THE STATE IN COURT BY THE PROSECUTOR'S OFFICE OF UKRAINE

In the scientific publication the current issues of administrative and legal support for the implementation of one of the functions of the prosecutor's office, defined by the Constitution of Ukraine, are analyzed.

It is noted that the Constitution of Ukraine contains an exhaustive list of functions of the prosecutor's office, including the representation of the interests of the state in court in exceptional cases and in the manner prescribed by law. In accordance with Article 23 of the Law of Ukraine "On the Prosecutor's Office", the prosecutor represents the court in the court of the legitimate interests of the state in case of violation or threat of violation of the interests of the state, if the protection of these interests is not exercised or improperly exercised by a state authority, local self-government body or other entity authority which has the relevant powers, and in the absence of such authority. The existence of grounds for representation must be substantiated by the prosecutor in court. The prosecutor represents the interests of the citizen or the state in court only after the court has confirmed the grounds for representation.

The function of the prosecutor's office to represent the interests of the state in court is extremely important in the context of reforming the national economy as a whole and conducting land reform in particular. The importance of the role of the prosecutor in the system of protection of public and human rights and freedoms is indicated by the recommendations of the European institutions.

In order to formulate specific proposals for improvement of the current national legislation, the problems of representation of the state interests in court by the prosecutor's office are analyzed. Among the main problems are: lack of real powers of prosecutors to ensure that prosecutors' requests are properly fulfilled in order to

obtain the necessary information and duly certified copies of documents for representation; the need for a prosecutor to justify in court the existence of grounds for representing the interests of the state when the subject of power does not exercise or improperly protect the interests of the state; the need to pay the court fees by the prosecuting authorities on a general basis, which casts doubt on the feasibility of filing claims for less than the subsistence level for able-bodied citizens, and also contradicts the very legal nature of the court fee.

According to the results of the research, proposals are made to amend the laws of Ukraine “On the Prosecutor’s Office”, “On the Judicial Fee”, the Code of Ukraine on Administrative Offenses and Procedural Codes of Ukraine. Emphasis is placed on the need for administrative and legal support for the interaction of prosecutorial authorities with other public administration bodies in order to effectively protect the interests of the state in court.

Key words: *functions, prosecutor’s office, representation, court, interests of the state, defense, court collection, powers, legal requirements, grounds, administrative and legal support, public administration.*